

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1537/2021
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Зоран Матић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ког заступа пуномоћник Давид Лошонц, адвокат из ..., ради утврђења, вредност предмета спора 11.378.366,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2739/20 од 10.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2739/20 од 10.12.2020. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 61/2016 од 21.09.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је на основу усменог и извршеног уговора о фактичкој деоби сувласничких непокретности стекао искључиво право својине на непокретностима уписаним у ЛН бр. ... КО ..., под парцелом број ..., ближе описаним у ставу првом изреке. У ставу другом тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2739/20 од 10.12.2020. године потврђена је наведена пресуда Вишег суда у Новом Саду.

Против другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд налази да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су два рођена брата, којима је мајка на основу Уговора о поклону поклонила непокретности које су предмет тужбеног захтева и то у размери $\frac{1}{2}$ идеалних делова. Тужилац и тужени су и пре уговора о поклону, закљученог дана 18.12.1984. године, били у поседу наведених непокретности почев од 1961. године. Фактичко стање је такво да тужилац користи већу површину свих непокретности које су биле предмет уговора о поклону у односу на туженог, што премашује $\frac{1}{2}$ идеалних делова тих непокретности, колико износи његов сувласнички удео. Тужилац и тужени су уписани у ЛН бр. ... КО ..., као сувласници у једнаким деловима (по $\frac{1}{2}$) на непокретностима уписаним у тај ЛН. Тужилац у складу са наведеним поставља тужбени захтев, тражећи да се утврди да је он стекао право својине на тој већој површини непокретности у односу на свој сувласнички удео и то на основу фактичког коришћења тих непокретности у трајању од 32 године, односно на основу ванредног одржаја.

Првостепени суд одбија такав тужбени захтев, уз образложење да је деоба између сувласника могућа само у оквиру идеалних делова, у складу са њиховим сувласничким уделитема. С друге стране нису испуњени ни услови за стицање права својине одржајем јер тужилац није био савестан држалац, с обзиром да је знао да је уговором о поклону њему и туженом поклоњена $\frac{1}{2}$ идеалних делова означених непокретности. Будући да по налажењу првостепеног суда не постоји основ за стицање права својине, тужбени захтев је одбијен. Тако дате разлоге првостепеног суда у свему прихвата и другостепени суд.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право.

Фактичком деобом ствари између сувласника не може се стећи право својине јер су сувласници већ власници ствари па они деобом не стичу право својине већ само преводе сусвојину у самосталну својину. Осим тога, деоба између сувласника, у складу са одредбом члана 16. Закона о основама својинскоправних односа, могућа је само у границама сувласничких удела. Дакле, ствар која је предмет сусвојине може се поделити на било који начин који одговара сувласницима (коме ће припасти која кућа, који део парцеле и слично, продаја ствари), али само према њиховим сувласничким уделитема. Само таква подела ствари представља сувласничку деобу на начин како то дефинише одредба члана 16. Закона. Не може се деобом стећи већи део ствари од сувласничког удела јер деоба није основ за стицање својине.

Ревизијом тужиоца оспорава се такав материјалноправни закључак нижестепених судови. Истиче се да су нижестепени судови погрешно ценили савесност, односно несавесност тужиоца. Тужилац и тужени извршили су фактичку деобу предметних непокретности на тај начин што свако живи у својој одвојеној кући већ 32 године па је на описани начин реализована фактичка деоба тих непокретности. Како се тужени томе није противио, тужилац је оправдано веровао да је стекао право својине на тим непокретностима.

Врховни касациони суд оцењује изнете ревизијске наводе тужиоца неоснованим. Околност да се тужени није противио томе да тужилац користи већи део непокретности, не може представљати основ за стицање права својине, нити чини тужиоца савесним. Одредба члана 72. став 2. Закона о основама својинскоправних

односа предвиђа да је државина савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова. Савесност је искључиво стање свести држаоца, психички однос држаоца према ствари, који не зна, односно не може знати да ствар коју држи није његова. Околност да се власник ствари није противио коришћењу исте не чини држаоца савесним. Како је тужилац неспорно знао да су непокретности које су предмет тужбеног захтева подељене у сразмери 1/2, то без обзира што се тужени није противио томе да тужилац користи већи део непокретности, он не може бити савестан држалац. Одржајем се својина на непокретности може стећи само на основу законите и савесне, односно савесне државине, у складу са одредбом чл. 28 ст. 2 и 4 Закона о основама својинскоправних односа. У конкретном случају у односу на део непокретности који је тужилац користио у већем обиму од сувласничког његова државина није била законита (уговор о поклону је предвиђао $\frac{1}{2}$), а ни савесна. Својина се не може ни стећи деобом, већ се деобом само врши развргавање сувласничке заједнице, у складу са сувласничким уделима, у складу са чим тужилац није поставио тужбени захтев.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. ст. 13ПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић